

Nỗi buồn Quốc hoa

Hoàng Xuân Phú

Tôi đam mê hoa từ thuở ấu thơ. Vậy mà [Quyết định xây dựng Đề án Quốc hoa](#) chỉ gọi cho tôi những nỗi buồn.

Buồn vì căn bệnh sình hình thức, thích đại ngôn... Bánh chưng hai tấn, bánh dày một tấn cung tiến giỗ Quốc Tổ Hùng Vương, để rồi khi xẻ ra phát lộc thì [bánh chưng bị vữa và lên men, còn bánh dày thì mốc và chứa đầy mút xốp](#). Đầu chụm đầu thiết kế Quốc phục, để rồi không ai buồn mặc, kể cả “đầy tớ”. Bây giờ lại bày đặt chuyện Quốc hoa. *Để làm gì?*

Buồn vì sự lạc lõng, vô cảm với đời thường. Ngày lại ngày bao người phải treo mình trên dây vượt sông, không chỉ ở hai bờ Pôkô. Đêm tiếp đêm hai, ba, thậm chí bốn bệnh nhân chen chúc trên một giường đơn chật chội. Chục năm nay, sau cơn mưa thì nhà nhà thành bể nước thải, người người phải ngâm mình bị bõm trên đường phố thủ đô. Hè mới về hàng triệu người dân đã mất ăn, mất ngủ vì cái nóng ngột ngạt, bất lực trước cảnh sát điện tùy tiện triển miên. Vậy mà nhắm mắt, bịt tai trước thực tại, đắm mình trong phòng gắn điều hòa, mơ mộng cuộc đời siêu tốc và say sưa bình chọn Quốc hoa. *Cho ai?*

Buồn vì những kiểu lý... phi lý. Muốn làm gì thì người ta hay phán bừa rằng các nước khác đều làm thế cả. Song có chính phủ nào trên thế giới lại đứng ra lựa chọn Quốc hoa, khi đất nước đang ngổn ngang, tanh bành...? Tưởng rằng phong Quốc hoa là tôn trọng loài hoa, nhưng khi thiên vị, ưu ái một loại hoa nào đó thì cũng có nghĩa là bất công, bạc đãi với muôn loài hoa còn lại. *Vi sao?*

Buồn nhất là sự dai dẳng của tư duy “duy nhất”. Xã hội có muôn vàn sở thích khác nhau, tại sao lại buộc phải chọn lấy một? Thích gì thì cứ việc thích, tại sao lại đòi hỏi mọi người đều phải thích theo mình? Họ vẫn mê man trong lối nghĩ là một nhóm người có quyền ấn định cái duy nhất để cả dân tộc phải tôn thờ, phải yêu thích... *Đến bao giờ?*

Hoa chỉ đẹp trong đa dạng, tổng hòa của muôn màu, muôn vẻ và muôn hương. Mọi loài hoa đều tồn tại bình đẳng. Không cần hoa chủ tịch, chẳng cần hoa bí thư, hoa vẫn cùng hoa khoe sắc, tỏa hương từ khi loài người chưa xuất hiện, chẳng đợi đến khi có tổ chức, có vở kịch thi đua và “xây dựng anh hùng”.

Hãy để loài hoa yên! Đừng truyền bệnh của người vào thế giới hồn nhiên của cỏ cây và hoa lá!

Chiều chủ nhật, 11.7.2010

Ảnh: Hoàng Xuân Phú

Những bông hoa li ti, thẹn thùng nấp trong bụi cỏ, mà tôi tình cờ phát hiện được ở bờ sông vào ngày 25.5.2010. Hôm sau trở lại chốn cũ thì không còn tăm tích, chỉ để lại cho tôi một nỗi nhớ nhưng vẻ đẹp hồn nhiên. Đâu phải chỉ “Quốc hoa” mới đẹp.